

Degà del Col·legi d'Advocats de Vic des de fa quatre anys, l'Àlvar Solà Serrabou té el deure "d'estar al front" d'aquesta institució: **"Exerceixo de mitjancer en els problemes que els col·legiats puguin tenir entre ells, als jutjats o amb els clients."** Assegura que, malgrat les hores i els maldecaps que suposa, aquest càrrec altruista **"l'aporta moltes satisfaccions."** Aquest altruisme sembla ser la tònica dominant entre els lletrats vigatans, uns 175 en aquests moments: **"Fa poc vam inaugurar el curs de l'escola de pràctica jurídica i vam constatar que tots els qui havien obtingut el títol l'any anterior tenien un lloc de treball: o bé un company els ha acollit, o bé s'han associat per tirar endavant."** L'escola de pràctica jurídica de Vic no és fruit de cap conveni amb la universitat: **"Els mateixos advocats, impartim les classes amb la col·laboració de jutges, registradors i personal de tota mena d'oficines on habitualment treballem."**

Assistir a aquests centres és una de les possibilitats del llicenciat en dret per accedir al torn d'ofici o ampliar els coneixements: **"Encara no es demanen uns mínims d'experiència per dedicar-se a l'exercici lliure de la professió. L'únic que cal és tenir la carrera de dret i realitzar uns tràmits administratius en un col·legi. Un cop col·legiat ja pots defensar una persona que s'enfronta a sis anys de presó. Hi ha companys que consideren que cal regular l'accés a la professió i altres que consideren que la vida és la millor mestra."** Al seu parer, **"qui comença a exercir necessita un mínim de pràctica. A l'estudiant, però, li costa d'acceptar que, després de quatre o cinc anys de carrera, aquesta pràctica pugui comportar la inversió d'algun any més."**

Quan pensa en aquesta pràctica, el nostre entrevistat comenta que **"l'òptim seria entrar de passant en algun despatx. Durant aquest període, el tutor soluciona molts dubtes al passant. És clar que aquesta experiència resulta molt gratificant per al titular del despatx, però alhora representa esmerçar-hi hores. Per altra banda, al llarg del darrer congrés de Tarragona es va establir que la passantia havia de ser remunerada en el futur codi de l'advocacia. Personalment em faria patir que un jove que treballés per a mi, encara que no fos capaç de resoldre gaires temes, no cobrés."** Aquesta mesura pot representar **"la defunció de la passantia. Si jo tingués un passant miraria d'ajudar-lo econòmicament, però tenir l'obligació de proporcionar-li aquesta ajuda és molt diferent. Aquest deure dificultarà que els despatxos acceptin passants."**

L'intrusisme és un altre dels esculls amb què topa el col·lectiu que protagonitza aquest llibre: **"És evident que un document jurídic sempre serà més fiable si el redacta un advocat que un assessor immobiliari, per exemple. Jo no penso que aquest gremi pretengui prendre'ns la feina; el que passa és que aquell assessor necessita justificar per escrit la mediació que ha exercit entre comprador i venedor, un escrit que acostuma a estar basat en un model extret de l'ordinador."** Per tal de prevenir les fatals conseqüències que es poden derivar d'aquestes operacions, el nostre convidat recomana, **"abans de signar qualsevol contracte, fer-se assessorar per un professional capacitat. L'avantatge de treballar en municipis de pocs habitants és que el ciutadà pot saber si es pot refiar o no de cada individu."** No nega que **"en tots els col·lectius hi ha ovelles negres."** De la mateixa manera, la demora en la justícia està present a tot Catalunya, si bé a la terra del nostre convidat **"els jutjats es-**

tan més al dia que a altres llocs." L'única solució és dotar-los de **"mitjans: hi ha jutjats que tot just ara s'estan informatitzant."**

Aquests i altres temes són els que l'Àlvar es veu obligat a abordar des de la seva posició al Col·legi. També s'ha d'ocupar, però, que el despatx que regenta a Vic amb el seu pare funcioni correctament: **"Represento la tercera generació d'advocats de la família, tots del mateix nom. No tenim una sola especialització concreta, toquem essencialment assumptes relacionats amb el dret civil, fiscal i mercantil. A diferència del que el públic pensa, Osona disposa d'advocats per a tot tipus d'assumpte."** Un tret característic del bufet dels Solà és la recerca de **"solucions amistoses"** en tot moment: **"Passem més temps parlant les coses que adreçant-les al jutjat. Fins i tot hem arribat a reconciliar parelles en casos en què l'advocat de la part contrària tenia un tarannà conciliador. Són pocs, però hi ha matrimonis que es volen divorciar per despit."** De tota manera, adverteix que és necessari **"un sisè sentit per saber quan un tema és impossible de resoldre mitjançant un pacte. Intentar una solució impossible és una pèrdua de temps."** Una actitud que sovint topa amb la incomprensió del públic, que creu que l'únic objectiu del jurista és engreixar la minuta: **"Tanmateix, quan aconseguim solucionar un assumpte de comú acord cobrem menys que si el sotmetem a judici. Per això hi ha companys molt agressius que a la mínima oportunitat posen el piet. En uns moments en què hi ha tanta massificació, alguns membres del col·lectiu -pocs, sortosament- fan tot el possible per treure rendiment d'un cas d'una manera interessada."**

Una situació **"lamentable"**, motivada per **"l'absència de valors ètics"** que el nostre protagonista detecta en alguns sectors del seu col·lectiu. Ell, però, va ser més afortunat, perquè, a més de professors **"venerables"** com Font Rius, Fernández de Villavicencio o Pérez Vitoria, els seus antecessors li van transmetre uns valors ètics impossibles de desvincular de l'advocacia: **"L'advocat hauria de ser un humanista per sobre de totes les coses. Per desgràcia, aquest tret s'està perdent."** Al seu parer aquesta pèrdua no és només atribuïble a la universitat, sinó **"també a l'escola: ja des de preescolar, no es cultiven prou aquests valors, de manera que quan els joves arriben a la universitat ja no s'hi senten atrets."**

És aquest profund humanisme el que el fa mostrar la seva disconformitat envers condemes com la pena de mort: **"Des del punt de vista civilitzat, és la demostració de la manca de principis de la societat. Des del punt de vista jurídic, cal plantejar-se com actuar en cas que, executada la pena capital, aquesta hagi estat conseqüència d'un error. Se sap per estadístiques que això passa entre un 5 i un 10 per cent de les ocasions en què s'aplica aquest càstig. En definitiva, qualsevol equivocació ensorra la teoria de la pena de mort. Una societat que mati per castigar té uns fonaments invàlids."** També es mostra partidari dels centres per rehabilitar els delinqüents, en detriment de les presons: **"Hi ha delictes que només cometen individus malalts o amb una ment anormal. És molt probable que qui ha comès aquest tipus de crims, encara que es passi deu anys a la presó, els torni a cometre un cop recuperi la llibertat. Seria bàsic, per tant, tenir la possibilitat de reformar aquests ciutadans, però això és difícil d'explicar a les seves víctimes."** Aquests principis són els que mira de transmetre a les seves filles, Arola i Berta.

“Cal un sisè sentit per saber quan un tema és impossible de resoldre mitjançant un pacte, perquè intentar una solució impossible és una pèrdua de temps”

Àlvar Solà - Vic (Osona)